

Výklad paní učitelky Noeho trochu nudil, a navíc si orloj nemohl ani prohlédnout, protože se opravoval a ciferníky i okénka s apoštoly zakrývala plachta. Znuděný rošťák se tak nepozorovaně vytratil od své třídy. Asi byl zrovna čas dopolední svačiny a stavební práce na orloji na chvíli utichly. Noe se proto odvážil

nakouknout za plachtu halící stavbu a nestačil se divit. Jindy strnulé sochy, které uvádí v život jednou za hodinu důmyslný Hanušův mechanismus, posedávaly na římsách, povídaly si a smály se.

Noe se dal do řeči s dlouhovlasým mladým mužem v podivných oranžových šatech s blyštivým mečem v rukou. Mluvící sochy ho tak překvapily, že si v první chvíli ani nevšiml zářivých zlatých křídel, které mladíkovi vyrůstaly ze zad. Když se však poté představil jako anděl Michael, křídla i starobylý oděv mu začaly dávat smysl. Noe svému novému známému vyprávěl o nudném školním výletě a Michael si povzdechl: „Ty nemůžeš vědět, co je to nuda. To já tady dřepím bez hnutí už více než 200 let! A jedinou zábavou je povídat si s apoštoly a dalšími sochami!“ Poté smutně dodal: „A koukat se pod nás na turisty ze všech koutů světa a sám se přitom nikdy nikam nepodívat!“

Noe se zamyslel a poté se zeptal Michaela, jak dlouho se bude orloj opravovat. Anděl odpověděl, že ještě několik měsíců. „Pak ti nic nebrání vydat se na cestu!“ zvolal rozhodně Noe.

Anděl nejistě sestoupil z věže, jež střežil tolik let a opatrně vyzkoušel svá zlatavá křídla. Fungovala perfektně! „Kam myslíš, že bych se měl vydat?“ zeptal se Noeho.

„V první řadě bys měl prozkoumat Prahu. Pak uvidíš, kam tě křídla zanesou,“ odpověděl zcestovalý školák. V tu chvíli mu však oči padly na knihu České památky UNESCO, kterou na schodech před vchodem do Staroměstské radnice asi zapomněl nějaký český turista. „Geniální!“ zaradoval se Noe, protože o organizaci UNESCO, která chrání ta nejkrásnější místa na světě se nedávno učili ve vlastivědě. Podal Michaelovi knihu, popřál šťastný let a poprosil ho, aby mu z cest posílal pohlednice, které sbírá.